Kaas & Brood

VOOR OLOFSPOORTERS

Redaktie: R.Künzel en F.van Walligen
Redaktieadres:Rudi Künzel,Adm.de Ruijterweg 200'''
telefoon 127171

No.35 juni 1959 1959

WUIVEN NAAR JAN

Jan was tot nog toe de veteraan,die ons,ielschouderigen,met het verleden verbond.Nu,turend over de vlakten,de drommen,de paarden,de mensen naast hem niet achtend evenals zij slechts lettend op het labyrinth,dat al meer en meer opdoemt,gaat hij.Met Met voor slechts één dag biefstuk onder het zadel peinst hij wanneer hij komen zal in het woud.En hij ziet hoe hij zich een open plek zal hakken en met eigen handen een hut zal bouwen om er een pijp te roken en boeken lezen omdat hij dat leuk vindt. Maar wij,wij zien het woud zich sluiten achter de horde.Daar is de vage dreun nog en daar is de herinnering nog en daar is de spijt nog om het vertrek en daar is het weten dat wij nog meer moeten gaan schrijven.

SALUUTSCHOTEN

Te vroeg moet ge ons verlaten,te ver moet gij gaan. Johannes Jacobus,te hard is voor ons uw vertrek.Maar wij mogen slechts berusten.Te snel verdwijnt gij,te kort duurde uw medewerking.Maar ons is de taak der berusting.Machteloos moeten wij uw dienstneming aanvaarden,want gij ging uit eigen keus.In vreemde heirscharen zult gij ingelijfd worden en gelegerd worden tegenover de strijdkrachten van het donkergloeiende oosten.Node zult gij dragen dat zij u het wapen in de hand drukken,node zult gij met vuur spelen.Maar gij zult moe-

dig de beknottingen des geestes doorstaan en
gij zult blijven onggebroken.Want in U is de kracht
des geestes.

LEVENSLES

Men neme een receptenboek lepel zand
schoon van de zoute kleine golven
Spoel een dode ogenvis weg
schelpen van waterblauwe oordieren
nauwkeurig teken hoe de hemelbaan begint
(of eindigt)
Loop met natte stappen
de smaak op de tong te proeven
Daar moet de geur van rogge bij
zwetend rapen de boereh het leven
Prik de melkwegsterren in het
voorgeschreven ritme aan de hemel
Goed nadenken want nu op een terrasje
het mengen van de grote asfaltbeker
Monique ze heette vroeger Nellie ziet
over de wandelaars van het plein als in een loge
Ze kent de rolverdeling wel
Vermoeid programma in de handen
Maar heeft het spelen nooit begrepen
En verder nog:de lauwe regen,duiven in een cirkel
een tak met druppels als een foto,
een argeloze groet,een fluit,een bel
twee honden ernstig dravend
een morgen,nacht,avond en veel leven ook
En dan,naar smaak
een snuifje dood.

EW

Kijken bij Sandberg

Of de draaideur door toedoen van mijn voorgangers zo hard rondsuisde,dan wel of het de jonkheer zelf was die ons zijn museum binnenzoog via deze glazen kolk, was moeilijk uit te maken.Links verstrekt men de kaartjes uit een knippende automaat.Zwemkaartjes zijn het en men spoelt het stenen bassin binnen.De temperatuur is onnatuurlijk mild,de jas wordt het kleine te veel. Voor je in het water mag moet je de trap nemen.Er zijn twee mogelijkheden:men gaat als plunderaar,drie treden tegelijk,of:men schrijdt.Doe je het laatste dan kom je getamd boven en dat is wel beter ook.Want deze zalen leenen zich niet voor het plonzen,het zwiepend springen en schaterend spatten,voor het lawaai en goedaardig geweld van mensgeworden water,kortom voor al dat wat elk museum ten eeuwigen dage het meest smerige en armetierige openluchtbadje zal benijden.Want onwille van de zon en het water telt men de geschuurde knieën niet en de keren dat je uitgleed het glibberige trapje af,-maar wie verstuikte ooit een enkel omdat hij de Haagse School te snel wilde naderen? Zo is dat en voor men het weet zit men midden in Van Gogh,het idool van reproductielievend Nederland.Daar hangt hijzelf en ook zijn er de portretten die zijn vriendjes van hem maakten.Voor Gauguin is hij een soort tamme idioot,een Noordelijke barbaar,die gelukkig vandaag zijn gemak houdt. Lautrec toont ons een blond profiel,een welwaardige, zwijgzame,verre houding.Het zelfportret daarentegen,bruinig,metnette hoed (het is een vrij vroeg werk)kijkt fel, doodserieus,gespannen.
Het zelfportret is een van de raarste uitvindingen van de mensen.Dat zij plezier beleven aan geraniums of vrouwen is begrijpelijk en dat zij er iets aan willen overhouden door het na te schilderen is vergefelijk.Maar wie zichzelf schildert probeert langs een achterdeurtje bij zichzelf binnen te komen:net doen of je een ander bent die toevallig jou aan het uitschilderen is,ofwel net doen of jij een ander conterfeit,die toevallig jij zelf is.

Dat is een vreemd bedrijf,stiekem en eerlijk tegelijk,een voorpostengevecht om de vorm van neus en ogen terwijl de eigenlijke slag binnen in al aan de gang is,een bijna zondige nieuwsgierigheid naar wat je altijd al het best geweten hebt,die nog paradoxaler wordt als men zichzelf uitbeeldt,niet geheel van voren,zichzelf recht in de ogen kijkend, wat nog betrekkelijk eerlijk zou zijn geweest, maar het gelaat even afgewend,Hoe verzinnen ze het!Zo wordt het effect van "bijna een ander" duivels uitgebuit.Maar onze Vincent viel hierbij lelijk door de mand.Hij begon met een kwart draai naar rechts,de ogen enigszins uit de hoeken,maar al schilderend draaide hij naar de spiegel toe,zoals blijkt uit de rechte neus.
Is het schuinweg kijken naar zichzelf,de veilige afstand vanwaar alles te zien is en men nog niet in zichzelf verstrikt raakt zó moeilijk vol te houden?Is dit een omtrekkende beweging waarbij men, hoe men ook draait,altijd op een ogenblik oog in oog komt te staan met de vijand?Eerder dan ons lief is verschijnt de vijand in de spiegel,angstig spiedend,in zijn weerloosheid nodend tot de aanval,maar steeds weer onweerstaanbaar oprukkend wanneer men retireert.Immers die gestalteloze gestalte,niet aan te raken aanwezigheid,komt steeds verdwijnend op je af,als spiegeling van bijna een ander.

R.K.

Vreemdeling

Je weet het nooit op reis vind ik
schokkend de zwetende nachttrein
op nevels in verweg
kent niemand de wegen hier
denk ik misschien een stad van regen opgebouwd
of wind op een boulevard
sprekend met wrange namen
Je weet het niet
een bundel keelklanken de zon in een winkelraam
haastige maaltijd van bloemen
soms de muziek van avondschepen
en geur van anders
of ons alleen maar zwijgen
de groeven van een vreemd verleden
Onverstaanbaar mompelend
Vergankelijk
En nooit weten

EW EW

ik liep daar met drie vrienden langs een gracht
de mensen hadden ons die nacht verlaten
we gingen er gescheiden in ons ver gepeins
enkele zinnen soms- geen regelmaat in stappen

twee hunner was het hart gebroken
de derde was soldaat, verlof
maar toen ik hen naderde met mijn vervuld gemoed
hoorden ze me niet - geen regelmaat in stappen

ik wandelde nu in mezelf maar wat
de gracht was andere zwart
de huizen antwoorden in het geheim
de lampen in nieuwe kleuren

ik dwaalde door een verlaten sprookjesstad
en je liep naast me soms
maar toen ik je trachtte aan te zien
begon je aan een glimlach- geen regelmaat in
stappen

MB

Zo'n warme junidag - het asfalt stinkt
de lucht melkwit
gemis, gemis van een teder antwoord
op mijn verlangensvraag
schijnen al die kinderstemmen, radio's-
motoren, die van ver hun dreigende roffel slaan,
de slecht gesmeerde vogels in onzichtbare groen
en op de bodem van mijn hart
de deur die dichtgeslagen wordt bij de beneden-
buren

MF

WEERZIEN MET BIERMAN

Toen Bierman zingend de receptie verlaten had en na een tweezame monoloog afscheid had genomen van een onbekende sociograaf met bolhoed, viel de Amsterdamse nevel als een natte deken langs zijn hoofd.
Derde lustrum, mompelde hij tot een voorbijschuivende lantaarnpaal. Derde lustrum, en al zo onherroepelijk op het verkeerde paard gesprongen. Of gezet, wat was het? Wie had dit vroeger ooit gedacht. De dagen van Bertus, van Stef en van Michiel? Het was nog maar zo kort geleden, maar de afstand tussen de treden der burgerlijkheidsladder lijkt me groot. Hadden ze gesprongen dan terwijl hij weg was? Waren ze gezakt? Geschegen of gedaald, wat dondert het .... derde lustrum, zong hij en klopte een brandmelder op het vuurrode hoofd. Kluns ben jij, sprak Bierman verwijtend. Kluns, en wat mogen wij wel zeggen, het is een verdomd schandaal. En spreek me niet tegen, of ik trek mijn handen van je af. Maar de brandmelder verwijderde zich. Bierman trok zich de manchetten op en zette zijn tocht voort langs golvende zoolrijen, neurtiend nu. Derde lustrum, maar de afkomst is al achter de rug. Er is geen oppositie meer hallo hallo. Er is geen oppositie meer hallo. Hij hield met een ruk stil teneinde zijn linkerhand nadwlettend te beeien. Lustra lustro lustris. Wat geeft het allemaal. Niemand vraagt meer wat. Niemand zegt meer wat. Alles is vanzelfsprekend geworden. De traditie heeft de oppositie opgevreten hallo hallo. Ieder jaar honderd man er bij Mangelen volgens de regels. Ieder jaar de diës. Feest volgens de regels. Zuipen volgens de regels. Filmavonden. Praten kunnen ze niet meer. Willen ze niet meer. Willen. En waar is het initiatief? schreeuwde hij in de mist die al op motregen begon te lijken. De sherrysmaak in zijn mond deed hem nu aan sigaren denken. Hij had er drie bewaard voor thuis.
Peinzend beet hij een stuk van de eertte af en wierp het restant over de schouder, glimlachend over de originele gedachte. Waarom was de originaliteit ver-

dwenen?De dwaze doordraverij en het overdreven anti-burgerlijke?Het gesol met baarden en truien?Het sjouwen achter nutteloze plannen en de bevrediging als het lukte?
Have a cigar,sprak Bierman nu halfluid en tastte naar een brugleuning.Bent U misschien de oppositie?Hebt u wel eens rotzooi getrapt op een ledenvergadering?Come on,have a cigar.
En uitnodigend boog hij zich naar het water.
Te ver.Luchtbelletjes waren het laatste teken.Een wuivende hand met een Ritmeester.
En een zwakke geur van sherry.
Het zal zijn tijd wel geweest zijn,zegt men

WAR

er ligt steeds weer een kleine schuld op mij te
wachten
een handgebaar in nadering verraden
en daaromheen nog dagen lang geweven
een lichte druk van had ik dat maar niet gedaan

vergeef het me dat zacht ontmoeten
mijn tasten stuurloos maakt en bruut
wel rust achter het maatloos harde
een zuivere pijn

MF

het is nog nacht en toch tilt een vogel
het geluid op zodat een vroege trein
eronderdoor kan rijden
achteloos ver ik hoor de mensen kuchen
in hun laatste slaap en dan:de dag
de dag al? nee,vervolgen
doet het licht mij,dat alle mensen
hun prooi belicht,ik,de buit
van ontelbare plichten.

MF

elke avond wil ik nog zachtjes om de dag
een keerkring hangen
waarbinnen vervulling en vergeving als atollen
drijven in de eindeloze zon

een keerkrans van rode bloemen om je lichte hals
waarbinnen past de kus die
op mijn mond te wachten ligt
nog elke avond

DS

ZO KAN HET ZIJN

Het lage land krijgt nieuwe regenten.Het lage land,waar alle mensen 's ochtends om acht uur in regenjas per fiets naar de werkplaatsen gaan de werkplaatsen der nieuwe regenten.Niet alle werkplaatsbezitters waren terstond bereid het zo laag gesalarisierde regentschap op zich te nemen.Maar ja er moeten nú eenmaal regenten zijn en zo kon het gebeuren dat enkele bescheidenlijk gezwicht zijn.

Het lage land ligt tusèen andere landen.Ook deze hebben werkplaatsen en regenten.De regenten van al die landen hebben elkaar van node,omdat de organisatie van hun eigendommen dat eist.Maar ergens ligt een grens; daarachter wonen regenten,van wie de werkplaatsen een geduchte concurrentie vormen.Het is duidelijk dat beide groepen regenten elkaar niet mogen en graag de werkplaatsenvan achter die wonderlijke grens óf zouden vernietigen óf in bezit nemen.

Hoe die grens zo is komen te liggen weten de regenten niet zo goed.De ene groep rechtvaardigt haar domein door het op een bepaalde wijze interpreteren van een oud dik boek,de andere door er op te wijzen dat men in eigen gebied meer auto's ziet.En zij trachten de werkers in hun werkplaatsen ervan te overtuigen dat zij dankbaar moeten zijn juist in hun wereld geboren te zijn.

Dat kunnen die regenten wel menen;ze hebben het ook maar van hun vader.In het ene stuk van de aarde der mensen propageren zij als hoogste waarde het leven in een bepaald verband,aangegeven in het reeds genoemde boek,zodat voor zoveel mogelijk mensen de indrukwekkendste prestaties

geleverd kunnen worden.In het andere gebied noemen zij de auto,de filtersigaret en de electrische koffiemolen als de hoogste bereikbaarheden.En de Vrijheid.

Tussen beide delen van de wereld heerst het diepste wantrouwen.Dat wantrouwen brengen de regenten over op de werkers,want wie anders zou voor hun waarden moeten strijden.De werkers worden zo vervuld van een vage afkeer van de andere regenten en van een medelijden met de werkers aan gene zijde van de grens,die gebukt gaan onder die barbaarse werkplaatsbezitters. Een deel van hen zonderen de regenten af in zgn.kazernes,waar zij hun werkplaatsen leren verdedigen.De duur van deze afzondering en het aantal afgezonderde werkers worden door de regenten natuurlijk zorgvuldig bepaald.

Het lage land krijgt nieuwe regenten.Vecht voor en met God,vecht voor en met vrijheid,zullen zij zeggen. En ze sturen verplichte uitnodigingen rond om zich God en de vrijheid gedachtig te komen oefenen in het wapenspel.Wanneersgij dit alles overdenkt,waarde vriend,verwondert U dan niet.Ook gij had als regent geboren kunnen worden,ook gij had graag uw eigendom verdedigd willen zien.En als gij een invitetie tot afzondering krijgt toegestuurd,dan komt gij.En wanneer uw afzonderingsperiode voorbij is,dan is ook uw neiging tot kritiek verdwenen.

FvW

kjøkkenmødding

summary of the session of april 29.

the preases mr.Hoogland askes attention for the annual festivities for the Olofspoort society by april 30.He was applauded by the members of the association.Inland cognac was served while excellent jazz by Thelonious monk and others was played on records.Mr.H.van Beek asked support for the society for the advancement of the Algerian Liberation Movement.A festival was planned at may 13 in honour of the military revolution an Algeria on that day in the year 1958.A decision was taken unanimous to withhold information on this dispute-meeting to the member Frits Pelt.Founded was a Trotskyist working group in kjøkkenmødding.Secretary was Cris Kort, president was Herman van Beek.A program was made to found a Titoist subcommittee of the T.W.G.The following meeting is to be held by may 4 in the usual Cotton Club.An initiative was taken to found a Trotskyist International with Dr.Willem Drees as its president.Publication of this report in the periodical Kaas en Brood will be the first subversive action of the T.W.G.

Hoewel het helemaal niet de gewoonte is dat de redaktie Kaas en Brood volschrijft,hebben de twee overlevenden zich ditmaal versleten tot heil van dit orgaan.Aanvulling van buitenaf is echter noodzakelijk.Inzendingen van gegadigden worden ingewacht op Adm.de Ruijterweg 200.